

tøvende Underskrift, men dog Underskriften derpaa, fra det ærede Medlem, der stod som Ordfører for 14 Mand Højregruppen. Ja, han sagde ganske vist ikke, at Parlamentarismen var en nødvendig Konsekvens af Grundloven, han kom klogelig ikke ind paa den Slags teoretiske Betragtninger, der heller ingen Steder have hjemme, hvor Talen er om en praktisk Statsskik som Parlamentarismen, men det ærede Medlem sagde det Ord, det ene kom an paa: Højre ønsker ikke mere at vende tilbage til Mindretalsstyre, ønsker ikke at komme til Regeringen paa et Mindretalsstyre. Det er det politisk afgørende. Dermed er ogsaa efter min Mening af denne Højregruppe Seglet sat under den politiske Opfattelse, som det store Flertal i dette høje Ting i saa mange Aar har kæmpet for, og som blev ført til Sejr i 1901. Og det er heller ikke saa underligt, at ærede Højremænd omsider, om end desværre alt for sent, have besindet sig paa, at dette Standpunkt er det rette. Havde Partiet været lige saa klogt for adskillige Aar tilbage, havde det været lige saa klogt i 70'erne, eller vi kunne vel sige endnu i 80'erne, i den sidste Besøgelsestid, havde det været godt for hele Landet, men sandelig allerbedst for det ærede Parti selv. Havde man den Gang givet Afkald paa at gennemføre et Mindretalsstyre ved Hjælp af Provisorier og ligende hasarderede Midler, havde Højre nu været et stærkt, livskraftigt og virkelig handledygtigt og regeringsdygtigt Parti, hvilket det trods den sidste stærke Opblussen nu ikke er. Men selv denne sent, maaske for sent indtagne Medicin har jo styrket Partiet i høj Grad; det er, ligesom dets Kinder rødmer en Smule, og det er ejendommeligt og lærerigt at se, at det er efter, at vi fik Parlamentarismen praktisk anerkendt, om end endnu ikke med Højres Underskrift, men uden at Højre i Realiteten gjorde nogen videre Modstand derimod, at Højre er begyndt at gaa frem. Selv det saa sent at slaa ind paa den rette Vej, selv det at indtage Lægemedlet efter saa mange Aars politisk Sygdom, selv det kan virke. Vi have jo set Højre siden den Tid vokse om end ikke til noget stort, handlekraftigt, regeringsdygtigt Parti, saa dog vokse sig talmæssig stærkere i Befolkningen. Og det er ogsaa den eneste Vej, de have, hvis de ville naa videre endnu, og navnlig, hvis de en Gang ville blive i Stand til at træde ind i de regeringsdygtige Partiers Række.

Jeg skal saa tale et Par Ord om Ud-

rensning. Ja, der kan jo ikke tænkes et mere populært Krav end dette om Udrensningen, og det er overmaade forstandigt af den højtærede Regering, at den saa at sige har sat dette Krav i Spidsen for sit Program, for hvem vil ikke være med til det? Hvem vil ikke være med til, som det hedder, at rense ud efter Alberti, at komme Korruptionen i det politiske Liv og Forretningslivet til Livs? Det er saa smukke og ædle Opgaver, at dem ville alle hellere end gerne virke med til. Jeg vil gaa videre endnu, jeg vil sige, at jeg tror ogsaa, denne Regering har for saa vidt bedre Betingelser for at tilfredsstille den offentlige Mening i denne Sag, som den vil være mindre udsat for Mistænkeliggørelse, end de to foregaaende Regeringer have været. Paa Grund af sin Fjernhed fra dem, det offentlige Raab særlig har rettet sig imod, paa Grund af det, at den i hele Albertiperioden har staaet som Opposition, vil den ganske naturligt — jeg siger det uden al Bitterhed — være mindre udsat for Mistænkeliggørelse i den Sag, end vi vare det. Det er naturligvis altid den Fordel. Men jeg vil dog hævde, at det er i høj Grad med Urette, naar man siger, at de to foregaaende Regeringer lod denne Opgave ligge. Det kan være, at der paa dette eller hint Punkt er vist for stor Lemfældighed overfor den ene eller overfor den anden, men der er foretaget, saaledes staaar det for mig, meget væsentlige og betydningsfulde Skridt til det samme Maal som det, den højtærede nuværende Regering har sat saa at sige i Spidsen for sit Program.

Jeg skal bl. a. nævne en Ting, som der hidtil ikke er blevet talt saa meget om, idet de to afgaaede Regeringer ikke talte saa meget om den Slags Ting — man stolede paa, at det nok skulde gøre sig gældende i Realiteten, uden at man behøvede saa megen Omtale deraf. Det er dette, at den Regering, jeg havde den Ære at staa i Spidsen for, indførte det nye Princip, at ingen af Regeringens Medlemmer maatte have andre lønnede Stillinger af nogen Art. Det var ganske naturligt, at det netop blev denne Regering, som gjorde dette Skridt, idet det jo havde vist sig og vist sig paa den mest slaaende Maade, hvor store Farer det kan medføre, at Medlemmer af en Regering ere dybt udviklede i private økonomiske Foretagender. Nu kan man ikke forlange af en Mand, der bliver Minister, at han skal sælge sin Gaard, hvis han har en, eller sælge sit Gods, hvis han har et, eller for-